

A UNA ORENETA QUE EM DESVETLLÀ
A TRENC D'ALBA

¿Què saps, dolça amiga de seda,
quan l'alba es comença a daurar,
què saps de l'ombrívola cleda,
del meu insomni humà?

El líquen, humit d'ombra blava,
ja es deu aclarir vora el niu:
però ta cançó m'allunyava
la Son—ocell esquiú.

No saps la inquieta palpebra,
ni el front al coixí massa ardent,
ni el llit ennegrit de tenebra,
tu, entre l'alba í el vent.

Manent, Marià. “A una oreneta que em desvetllà a trenc d'alba”